

Overweging Palmzondag

Nan Paffen

In deze tijd van crisis missen we misschien wel het meest onze onderlinge contacten. Dat geldt ook voor het samenkomen in de parochie, om samen te vieren. Met Palmzondag en de Goede Week voor de boeg en hoogtepunt Pasen gaan we juist deze vieringen waarschijnlijk het meest missen. Internet kan live-vieringen bij lange na niet vervangen, maar is wel een manier om toch een beetje ons met elkaar verbonden te voelen rond deze liturgische momenten.

Vandaag wil ik met jullie mijn gedachten rond Palmzondag delen.

Palmzondag is een dag met twee kanten. Een dag van 'Himmel hoch jauchzend' en 'zum Tode betrübt'. We herdenken Jezus' intocht in Jeruzalem: gezeten op een ezel (als beeld voor een dienende koning) en met mensen die zwaaien met palmen en hun mantels voor hem op de grond uitspreiden. We weten nu wat er daarna komt, na die euforische intocht, waarin men Jezus zelfs tot echte koning wil uitroepen: het 'hosanna' zal verworden tot 'aan het kruis met Hem'.

Wat doet dat met mij?

Het geeft mij vaak een wat ongemakkelijk en dubbel gevoel. Want ook in ons leven, anno 2020, doen wij vaak mee aan de euforie en de waan van de dag, als we met zijn allen voor de buis zitten voor de Olympische Spelen of het EK voetbal, voor het songfestival. En als wij, als Nederland het goed doet, klinkt er massaal Hosanna. Maar als wij, als Nederland het helemaal laat afweten, kunnen we ook genadeloos iemand of een team afkraken en de grond in boren.

Op dit moment is er niets om voor te juichen. We zitten binnen, sommigen omdat het moet of omdat ze bang zijn, anderen eenzaam in een verzorgingshuis of anderszins; of met drie kinderen op een klein flatje, waar de spanning hoog kan oplopen. Er zijn mensen ziek en er overlijden mensen. We missen het contact, de bemoedigende handdruk of knuffel en we vinden het zeer spijtig wat er allemaal niet meer kan of mag. En dat alles vanwege het virus. De meeste mensen zijn er gelaten onder en proberen er het beste van te maken.

Is er dan helemaal geen gejuich?

Nee, geen gejuich, maar er zijn wel mooie dingen ook te zien qua solidariteit en omzien naar elkaar: er zijn belcirkels ontstaan om mensen die alleen zijn, een hart onder de riem te steken; mensen doen boodschappen voor elkaar; we sturen elkaar mooie gedichten en mensen nemen wat meer de tijd om na te denken over het leven, over hoe we omgaan met deze aarde en het klimaat; de wegen zijn leeg en de CO²-uitstoot is flink afgenomen; het zorgpersoneel werkt voor tien; gisteren zijn er ruim 70 broodhaantjes met een palmtakje en een mooie tekst bij de Oranjarahof bezorgd en de overheid wil tegemoet komen aan ondernemers-in-de-knel. Het zijn mooie initiatieven voor mensen dicht om ons heen. Voor verder weg lijken we op dit ogenblik nog weinig oog te hebben. En daar is de ellende vaak nog veel groter.... Maar dat punt wil ik nu niet oppakken, dat komt zeker nog terug. Ik wil de link leggen van het Hosanna (de mooie initiatieven) naar het 'aan het kruis met Hem', want dat is de clou van vandaag. Ik betrap me er zelf vaak op dat de euforie van het moment (als de nood hoog is, kom ik in actie) kan omslaan als het dagelijks leven weer zijn intrede doet. Dan gaat de agenda weer tellen, bezinning en klimaat worden ondergeschikt aan economie en winstbejag; de politiek zal weer gaan ruziën over wie welke fouten heeft gemaakt en veel ouderen zullen weer alleen op hun kamer zitten omdat we zo druk zijn.

Ik zou van Palmzondag willen leren om minder snel mee te bewegen met de hype en de waan van de dag en meer rust en ruimte te nemen voor dingen die er echt toe doen, die het leven van mensen mooier maken, van alle mensen. Zou dat niet een mooi plan zijn voor ons allen?